

ikke, hvorfor der ikke her skulde vise sig det samme, thi Forholdene ere virkelig ganske lige. Hvem af Panthaverne bryder sig om, naar en Ejendom bliver sat til Auktion, at komme til de forskellige Møder og paafe, hvorledes Auktionskonditionerne ere, gøre Indsigelse imod dem i Tide eller senere og deslige? Det er noget, man ikke plejer at interessere sig særdeles for. Der er sagt til Forsvar for det nye System i Udvalgsbetænkningen, at i og for sig maa det anses for rigtigt, at Kreditorerne saa Indflydelse paa, at det er en heldig Forandring, at alle de i Salget af den paagældende Ejendom interesserede Personer saa Vejlighed til at øve Indflydelse paa Auktionsvilkåreernes Affattelse. Ja, det kunde være meget heldigt, dersom de brød sig derom, men det pleje de ikke at gøre. Saaledes som man skriver Auktionsvilkårene til Ewangsalg af faste Ejendomme, er man nødt til i alt væsentligt altid at skrive dem efter saa at sige samme Formular. Man kan ikke handle anderledes, thi de, som gaa omkring og byde paa Auktioner, kende nu en Gang denne Formular, og gaar man udenfor den, vide de ikke, hvor de ere. Det gaar altsaa saa temmelig af sig selv, og der vil aldrig være nogen, der har med de Sager at gøre, der sætter sig ned, og ud af sit Hoved skriver Auktionskonditionerne. Man er altsaa nødt til at se efter, hvorledes man plejer at gøre disse Konditioner, man maa have noget at skrive efter, man maa rette sig efter de Traditioner og Skikke, som i saa Hensende finde Sted. Nu kunde der være Spørgsmaal om at sætte urimelige Ting ind i Auktionskonditionerne, men jeg veed ikke, om nogen let kunde falde paa urimelige Ting, som kunde skade Sagen, og saa veed jeg ikke bedre, end at ogsaa efter den nu bestaaende Ret maa enhver deri interesseret kunne protestere derimod og forlange Auktionsforvalterens og Auktionsrettens Rendelse, saaledes at han har fuld Retsnydelse til at værge sin Ret, dersom han tror, den er bleven krænkert. Jeg veed ikke bedre, end at der ikke er det mindste i Vejen derfor, men jeg gentager, at jeg har ikke set noget Eksempel derpaa, fordi disse Konditioner pleje sædvanlig at gaa af sig selv. De eneste Konditioner ere mutatis mutandis som de andre, de maa saa at sige være, hvis jeg tør bruge de Udtryk, staaerne over den samme Væst. Det gaar i Praksis ikke anderledes til, og kan heller ikke gaa anderledes til, naar man vil haabe, at de sælge med Fordel, hvilket jo ogsaa i højeste Grad er i Rekvirentens Interesse. Ellers har jeg ikke set eller hørt noget, men det kan jo være, jeg har Bånst-

lighed ved at trænge ind i den Tanteingang — til Forsvar for at gaa ind paa det nye System. Det, som har fæstet sig mest i min Ihukommelse, er det Forsvar, at man skulde tage det nye System for paa den Maade at tiltuiste sig de Forbedringer, som man var enig om at ønske. Men naar man nu ser paa dette System, maa man spørge sig selv: hvorledes vil det gaa i Praksis, vil Auktionsforvalteren virkelig komme til at blive den ledende Mand, saaledes som Lovforslaget tilfigter, eller vil han ikke blive det? Ja min Mening derom skal jeg tillade mig at sige; jeg tror, det vil gaa i Praksis som i andre lignende Forhold, f. Eks. naar nogen er Medhjælper i et Konkursbo eller ved Dødsbo; da maa Skifterettens Medhjælper gøre Arbejdet; han maa gøre al Ting. Naar Skifteretten skal gøre noget, kommer Medhjælperen med sit Udbast og siger: Skulle vi ikke gøre noget saadant? Her er en Bekendtgørelse, finde De ikke den rigtig? Her ere Konditionerne til Auktionen, finde De ikke, at de bør approberes? Det er Medhjælperen, som driver det, som foreslaar Skifteretten, hvad han mener, der skal gøres, saa Skifteretten egentlig kun skal approbere; Skifteretten ser naturligvis helst en Medhjælper, som den kan stole paa, saa Skifteforvalteren ikke behøver at lægge sit Hoved for meget i Blød, men kan gøre, som Medhjælperen indstiller. Saaledes kan det ogsaa let gaa her, at det bliver Rekvirenten, som maa gøre det egentlige Arbejde og som egentlig faar Ledelsen alligevel, kun at Skifteforvalteren, efter at have set mere eller mindre paa, hvad Rekvirenten foreslaar, alt efter som han har Tid, approberer, hvad Rekvirenten foreslaar. Derved er ikke stort vundet, det bliver væsentligt ved det gamle, naar det gaar saaledes. Men det kan ogsaa gaa paa en anden Maade, det kan gaa saaledes, at en eller anden Skifteforvalter, der vil vise sin Myndighed, ikke mener som Rekvirenten, og saa fører det let til ulidelige Rivninger mellem Rekvirenten og en saadan Skifteforvalter og til Apeller af Skifteforvalterens Rendelser, som opholde Sagen paa en særdeles uheldig Maade. Et af to mener jeg derfor: Enten betyder det nye System ikke meget, for det bliver alligevel ved at gaa i Praksis hovedsagelig paa den gamle Maade, eller ogsaa, dersom det kommer til at betyde noget, afstedkommer det, eller kan man i det mindste bestrænge at afstedkomme Rivninger mellem Rekvirenten og Auktionsforvalteren, der ere højst uheldige, og som jo forsinker Sagen paa en Maade, som man ikke kan overskue, og som ingen kan ønske. Der er af Sagsførerforeningens Hoved-